

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Η κ. Αναρρή, χήρα αδέσποτου, ηγαλία με τις δυο κόρες της, την Λίτσα και τη Λίνα, στο Κάιρο για να πάρουν την κληρονομία που τους άφησε πεθαίνοντας ένας αδελφός του αδελφός της. Έκει ή δυο νέες κ' ή μητέρα τους γκαρίονε το βουδο του διευθυντού τους, το Γιώργο Βρανά, ό όποιος τους κάνει έξαιρητικές περιουσίες 'Η Λίτσα, έμπορία λαμπή και συνταχτήρη, έρωτεύεται το Γιώργο. Τόν άσπασε όμως κρούα κ' ή Λίνα, έμπορία μελαγχολική και γλυκεία. Μετά λίγον καιρό, ό Βρανάς έρχεται στην 'Αθήνα για ν' άνοήθη δικηγορικά γραφείο δικό του, και να έγκρατασθή άριστικά, και φυσικά, βροσάκια διαρκώς στο σπίτι της κ. Αναρρή. 'Η Λίτσα ένε έστρατεύει. 'Η Λίνα όμως ύποπτεύει οριστικά ένα άποψαγμα τέλος, ό πόκος της ξεγαλιέται και έσπασει άκράτητος)...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Άκουσε, Λίνα, είτε ή Λίτσα στην άδελφή της. Άπατιό από σένα να μού άνοήξης την καρδιά σου. Έλασε μάλιστα να τό είρξες καινε από καρπό αυτό. Γιατί δέν μού είπες τί σου συνέβαινε ;

— Δέν μπορούσα, δέν ήθελα, άπάντησε ή Λίνα χαμηλώνοντας τό κεφάλι της. Δέν ήθελα να σου κλέψω την άγάπη σου. Κ' ούτε τώρα να δεχτώ τί θυσία σου.

—Μη λές άνοήσιες, Λίνα. Σέ ξέρω καλά βέβαια. Είπα, κενή να πεθάνης, παρά να χείρις κατά σ' άλλον. Μα έγω, άγαπημένη μου, δίζωμαι να άποχωρήσω από σου...

Να άποχωρήσης ;

—Ναι, Λίνα.

—Δέν τόν άγαπάς λοιπόν τό Γιώργο; Πώς μού τό έπαύσασα;

—'Όχι, Λίνα. Μην τό λές αυτό. Τόν άγαπώ. —Και θές να τόν γάσω; Ή είπες ποτέ; Νό δεπαστής προς γάμον μου; Αυτό δέν μπορεί να γίνει, Λίτσα. Δέν πρέπει. Δέν τό δέχομαι. Να σου πλέρωσω ένω την καρδιά σου... Να σε κλέψω διαρκώς, ένω ή άδελφή σου!..

Τά λόγια της Λίνας ήσαν σωστά και λογικά. Αύτή ήταν ή άλήθεια. 'Η Λίτσα ήτοίμασε να θυσία ση για χείρι της τό άσθημά της.

—Κ' άν τό δέχομαι αυτό, συνέχισε ή Λίνα, τί θέλεις ό Γιώργος για μένα; Θά με ληστών ή σός θά με σπαταήσεις, μα δέν θά μ' άγαπάσης. Ναι, να, αύτή είχε ή άλήθεια. Δέν μπορεί να γίνει τίποτα. Κ' έγω... έγω...

—Τόν άγαπάς, φωνή μου Λίνα;

—Τόν λατρεύω!..

'Η Λίτσα άρχισε να στενωχωρείται. Τά λόγια της άδελφής της ήσαν σωστά, λογικά. Δέν μπορούσαν τό καρπό άτ' τά χείρια της. 'Επειτό, άποχωρούσε αύτή. Άποχωρούσαν... 'Ο Γιώργος όμως:

—'Εξοφρα ένώ έκανε τίς σκέψεις αυτές, ήγήθησε ένα περιστατικό πουχε σιμείδι μα Κινησά στον περιπατο, που δέν τό είχε προσέξει τότε και πού τότε ξεχάσει γρήγορα.

Περιπατούσαν από Ζάππειο τίς τελευταίες ήμέρες του κλιμακωμού. Είχε βροδιάσει. 'Η Λίνα πήγαινε μετός όλομόναχη, άμυλητη, μελαγχολική. 'Η σιλουέττα της ξεχωρίζε λυγρή και άποχωρα κομψή μέσα στο φάσμα του σουφοτισματος.... Τη στιγμή αύτή, ή Λίτσα θέλησε να πη γάτι στο Γιώργο και σήκωσε τά μάτια της σ' αυτόν. Μα δέν μίλησε. Τά λόγια πνεργαν στο λαμό της. Ξεφύγησαν τά χείρη της. Γιατί είδε τό Γιώργο νάχη καρπομένο στη Λίνα ένα βλέμμα ορισώδες, ένα βλέμμα γεμάτο πόθο και λαχτάρα!..

'Η Λίτσα παραξενεύτηκε. Καμώθηκε πως δέν πρόσχε, και παρακολούθησε τό Γιώργο με την ζωρη τόν ματιόν της. Και όσο τόν χωρικούτάζε, τόσο της φανούταν ύποτό τό βλέμμα τόν αυτό. Φανούταν τη στιγμή αύτή από άνευροταμώδες. Κ' άξωρα τόν άκουσε ν' άναστενάξει. Τότε και ή Λίτσα δέν κρατήθηκε. Τόν ρώτησε, χαμολέκοντας βεβαιωμένα, τί έχει. Αυτός ταράχτηκε. Φανούταν σαν να ήκουόσε από κίονο όνειρο. Και τέλος της άπάντησε μουσικηρημένα, κλώνώντας της τό χείρι :

—Σ' άγαπώ!..

'Αλαφρομυαλή, άθώα κ' εύπιστή όπως ήταν ή Λίτσα, ξεχασε γρήγορα τό περιστατικό αυτό. 'Ο καιός ίσως της ύποψιας έβριγε από πάνω της. Ξανάρε τό χείρι της. Μα τώρα, τώρα πού τά θυμούνται όλα αυτά, έδινε στο ξεχασμένο αυτό γεγονός την εξήγηση πού τό

ταίριαζε. Και γιατί όχι; Γιατί να μην άγαπάσει κ' ό Γιώργος τη Λίνα, όπως τόν άγαπούσε κ' αύτή; 'Ηταν τόσο φυσικό αυτό. 'Όπως ήταν φυσικό και τό να παύη μαζί της, κωνόντας βαθείά στην καρδιά του τό πραγματικό άσθημά του.

'Η σκέψης αυτές έκαναν την καρδιά της Λίτσας να πονέση. Μα τόσο τό καλύτερο, στο κάτω της γραφής. Δέν χάθηκε ό κόσμος. 'Ηταν νέα κ' ύμωρη. Θάβρισκε την άγάπη, την πραγματική άγάπη, άμείους όταν την ήτοίμασε. Και θέλασε συγγνώμης την άδελφή της εντυπωσμένη, την άγαπημένη της Λίνα, ποίλαιγε τη στιγμή αύτή πλάι της σιγαλά κ' άπειλομένη.

Βέβαια δέν χάνει κανείς μια άγάπη ήτοι ξαρκά. δέν διώχνει άτ' την καρδιά του έναν έρωτα μέσα σε λίγες στιγμές. Μα ή Λίτσα έλπιζε πως θά γαυρουότανε με τόν καιρό. Θά πλημμυρούσε ή καρδιά της από έρωτα, όταν βάλει την άδελφή της εντυπωσμένη. Και ό έρωτας αυτός του Γιώργου και της Λίνας θάταν έργο της, κατόρθωμα της, θυσία της.

'Η σκέψης αυτές προούσαν άτ' τό μυαλό της γοργά, ή μά βαρύτερα από την άλλη. Πονούσε και χασούταν μαζί. 'Ελπιζε κ' άπειλοότανε. Τά μάτια της ήσαν βουλωσεία!..

'Η Λίνα είχε άνοητήσσει τώρα τό κεφάλι της στον ύψο της Λίτσας και άδρανε τό μαντήρι της, για να πνίξη τούς λυγμούς της. 'Επί τέλους!..

—'Εγώ, να, άνοητά κλάψανε!..

Και σε μια στιγμή, ή Λίτσα πανάχτηκε έπάνω, άγαλάσε την άδελφή της και της είπε :

—'Από πότε άγαπάς τό Γιώργο, Λίνα ;

—'Ατ' την πρώτη στιγμή πού τόν είδα, άποχωρήσε ή Λίνα. Μα τί σημαίνει ; Μήπως τό ξέρεις; Μήπως μ' άγαπά ;

—Κ' άν σ' αγαπά, Λίνα;

'Η Λίνα πανάχτηκε ξαρκασμένη.

Τά όφθαίμα, εξαφραστικά της μάτια άπετραφαν γεμάτα έλπίδα.

—'Εγώ τό χείρι της στο στήθος της, σαν ναβέβαι να συγκρατήση τούς παλμούς της καρδιάς της.

Τό βλέμμα της καρποθηκε πάνω στην άδελφή της, γεμάτο λαχτάρα κ' άνομία.

—Ναι, Λίνα, συνέχισε ή Λίτσα, άν ό Γιώργος σ' άγαπά ;

—'Αν σ' άγαπά, κομψά, μ' ένα άσθημα μουσικό και βαθύ, όπως τόν άγαπάς και σύ ;

'Η Λίνα έστρεψε, σπαταρούσε σαν τό νήσο στ' άγκιστρο. Μόλις μπόρεσε να τραλήσει :

—'Αλήθεια!.. Λές άλήθεια!.. Μόνα μου!..

Πές μου, μη με βασανίζης περισσότερο... Κίττα-ξεί με... Πεινάω!.. Σβίνω!.. Λές άλήθεια λοιπόν ;..

—'Ορκίζομαι στην ψυχή τού μπαμπά ;

'Η Λίτσα άναστενάξε, σαν να πλάνωνε κάποιο μεγάλο βάρος την ψυχή της κ' άπάντησε :

—'Ορκίζομαι !

—'Ορκίζομαι πώς μ' άγαπάς ; Πώς δέν κείνεις λάθος ;

—Ναι, Λίνα.

—Πώς δέν θές να με παραγορήσης άλλάς ;

—Ναι, Λίνα.

'Η Λίνα δέν είχε λέξει καιά. Σήκωσε τά χείρια της στο κεφάλι της, σαν ναβέβαι να συγκρατήση τίς σκέψης της πού σφιμονόρριζαν και μέσα, άνάσασε βαθείά πολλές φορές κ' έπεισε έξαντημένη στην άγκαλιά της Λίτσας. 'Εκλαγγε και τώρα. 'Αγθωνα άάκωνα κούλοσαν άτ' τά μάτια της. Μα έκλαγγε από χαρά, από ευχαρίστηση, από σιγή, από εγγνωσμένη.

'Η Λίτσα την κρατούσε σφιχτά στο στήθος της σαν μικρό παιδί. Κ' όταν της πέρασε ό λιγυρός αυτός της χαράς, ή Λίνα άνασπώθηκε κ' άρχισε να φιλή την άδελφή της, γεμάτη τρυφερότητα κ' εγγνωσμένη.

—'Εξοφρα σταμάτησε. 'Εσφιξε τά χείρια της άδελφής της και της είπε :

— Πές μου. Θέλω να μού τά πης όλα. Πού τό ξέρεις ;..

'Η Λίτσα της διηγήθηκε τό περιστατικό τού Ζαππειού. 'Η Λίνα την

'Η Λίτσα έκλεισε τό χείριμα, χωρίς να διατάση...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μεταξύ συζύγων.
 Η σ ό υ γ ο ς : Πήν' άτ' το γάμο μας μούλεγες ότι οωσρό-
 ταν να με φράξ με τα φράα. Και τώρα...
 Ο σ ό υ γ ο ς : Τώρα... δέν μωροί να σέ χ ω ν έ ψ ω λ...
 * * *

—Τί έφαιδες, Γιόργιο, τί μούτρα είν' αυτά;
 —Μούφριξε κάτω λουλούδια ή γυναικία μου...
 —Και τά λουλούδια σέ τρανιάτσαις έτσι;
 —Ναι μού τάφριξε μαζί με τό βάζο!...

Σιζυγαές τραφερότητες.
 Η κ ε ι ν η . — Άναθεματισμένη ή μέρα που στεφανώθηκαμε...
 Η κ ε ι ν ο ς . — Έχρας άδικο. Ήταν ή μόνη μέρα που ζήσαμε
 στυχιωμένοι!

Μεταξύ φίλων.
 —Βλέπας έκείνο τό δέντρο;
 —Ναι;
 —'Ε, λοιπόν από κει κρεμάστει ή πεθερά μου!
 —Στάσου να κόψω κ' έγώ ένα κλω-
 σάρι για να τό φυτέσω στον κήπο μου...
 —Γιατί;
 —'Εχω κ' έγώ πεθερά!
 * * *

—Γιατί είσαι στενωχωρημένος;
 —'Ερχομαι άτ' την καρδιά της πε-
 θεράς μου.
 —Και στενωχωρείσαι;
 —Μιά ό πατάς μου είπτε ότι θα τί
 αντιστήσω στον στυρανό!...

Άπό ένα λεύκαμα.
 —Παά διαφορά ύπάρχει μεταξύ ενός
 που θέλει να κρεμαστή και ενός που θέλει
 να παντρευτή;
 —Καιμιά. Και οι δύο την ίδια θη-
 ρια θα περάσουν στο λαμπό τες!
 Άλλο:
 —Παά διαφορά ύπάρχει μεταξύ του
 άποσταρανού και των άλλων ανθρώπων;
 —'Όλοι οι άλλοι τρώνε με τά δόντια
 τους, ενώ αυτός τρώει με τά δόντια των
 άλλων!
 * * *

—Γιατί είνε δύσκολο να ξεσκελαστή
 αλήθεια;
 —Γιατί είνε... γυμνή!

—Γιατί οι σάβλια τρώνε τά κόκαλα;
 —Γιατί τό κρέας τό τρώνε οι άνθρω-
 ποί!
 * * *

—Ποό μουσικό όργανο είνε πιο εύ-
 φροστο;
 —'Η... λίρα!

Έρωτας με μωσαζίστα τά μάτια. Τό παρθενικό της στήθος άνεβαρ-
 ριζαινε προβά, δείχνοντας τά στυγκίνα και την ταραχή της. Ρου-
 τίνος τά λόγια της άδελφής της και μεθούσε από αυτά. Και μέσα
 στην τήση της ετιχία είχε ξεχάσει πως τον άνθρωπο π' αγαπούσε
 τόσο, τον έπαινε άτ' τη Λίλα, πως κομμάτιασε έτσι μιά καρδιά.

Μιά ή Λίλα ήταν ήρωική.
 Η Λίνα ήταν μικρότερη από αυτή και την αγαπούσε σαν άδελφή
 και σαν μητέρα. Αυτή ήταν γεμάτη ήγεία, ενώ ή Λίλα ήταν φιλό-
 στευη. Πόσες φορές δέν κινώνωναν γά την χάσουν! Έκανε λοιπόν,
 όπως είπαμε, μ' ευχαρίστηση τη θυσία να ύποχωρηση για χάρη της
 άδελφής της στο ζήτημα του έρωτος.
 Κι όταν τελείωσε την αφήγησή της είπτε στη Λίνα :
 —'Άκουσε, μικρούλα μου. Τώρα πρέπει να πλαγιάσεις. Έγώ θα
 κράνω στο Γιόργιο να ρηθ αύριο ααίτι. Κι όταν έρθη...
 —Όταν έρθη;
 —Θά του πώ πως τον αγαπάς και πόσο τον αγαπάς. Θά
 του πώ πως αξίζεις να σ' αγαπήσει κ' αυτός μ' όλη τη δύ-
 ναμιά της γηχής του. Κι όταν μού θυμώθι την άγάπη μας,
 τό δεσπό μου τον αισθηματικό, τους όρκους μας, θα του
 πώ ρητά και κατηγορηματικά ότι δέν έχει να περιμένη τί-
 τίαια από μένα, ότι επόκειτο για ένα επαύλιο αισθημα-
 τικό που πέρασε πειά...
 Λέγοντας τά λόγια αυτά, ή Λίλα δοκίμασε, χωρίς να
 τό θέλν βαθεία πίσω κ' όδδνη. Ή θυσία ποίθελε να κάνει,
 ήταν άνώτερη των δυνάμεών της. Ή φωνή της έτρεμε. Τά
 μάτια της ήγχανθήσαν...

Μά ή Λίνα δέν τό πρόσεξε. Ήταν ετιχιωμένη, ετι-
 χιωμένη...
 ('Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DE BALZAC

ΤΟ ΘΥΜΑ

Κατά τό δειλινό μιās ώρας:ς Αύγουστιάτικης ήμέρας του 1649,
 δύο άνδρες έβγήκαν από τη μεγάλη πόλη του φρουριού του Μπριοντά
 και τρέψαν κατά τό γενοικό δάσος του Μάρετ. Φανόντωναν κ'
 οι δύο πολύ έπαιτοι κ' άν μπορούσε κανείς να κινάξη κάτ' άτ' τον
 μαυρία τους, θα καταλάβαινε άτ' τά τρανιόνα που είχαν κρημαίνα
 έκει, ότι δέν είχαν βγει έξω άτ' την πόλη για να κάνουν ένα άπόλο
 περιπάτο.

Άπό προχώρησαν άρκετά στο δημόσιο δρόμο, φτάσανε στα πρώ-
 τα δέντρα του δάσους και κρέφτηκαν μέσα σ' αυτά, ογκωντας κάθε
 τόσο άναπόμονες μετιές γύρω τους.

—Τίποτε δέν φανεται άόμα! είπτε έξαφνα ό ένας άτ' αυτούς. Κι
 ή ώρα είνε όχτώ... Τί λές έσύ, Μπερτόν; καί άργούν;
 —Τί να πώ, Μαζαίω, ανάντησε ό Μπερτόν, ό άπόιος δέν φανό-
 ταν και τόσο θαρωμάτος. Δεω πως καλά θα κάνουμε να γυρίσωμε
 πίσω. Θά έκανες λάθος στην ήμέρα κ' έτσι χάσαμε τη δουλειά...
 —'Όχι, δέν τη χάσαμε..., είπτε ό Μαζαίω. Είμαι σίγουρος πως θα
 πετύχουμε. Άσπιδώς σήμερα, δεκαέντε του Αύγουστου, ό παπά Δο-
 μένκος θα γρηθίση άτ' την περιδεία που έκανε για να συνάξη τά δέ-
 κατα... Έτσι θάχη πολλά λεφτά μαζί του
 και θα κάνουμε πρώτης τάξεως δουλειά...
 —Μά..., έκανε ό Μπερτόν διαταχτικός,
 μού φανίται πως είνε μεγάλο κέρμα να
 στωίωσωμε ένα παπά.

—Μπα! Δέν βαρύνει... Τά Χριστού-
 γεννα που θα μεταλάβουμε, θα συνηροθώ-
 με!... Κι' έπειτα αυτοί οι τελετοπαπάζοι
 παλάνουν και κάνουν κοιλία από τον ιδρώ-
 τα μας... Τό έχασες κόλιας τό ξύλο που
 έφαγες άτ' τον παπά που περιμένουμε, θ-
 ταν του σκοπίσες τά κοιλία του;

—'Αλήθεια! είπτε σκερτικός ό Μπερ-
 τόν. Άκόμα ή ράχη μου είνε σπυραμένη
 άτ' τις βουρδουλιές του. Ωστόσο ό ίδιος
 παπάς πολλές φορές βοήθησε τον πατερά
 μου, που έγινε χριστιανός εξ αίτιας μου. 'Α-
 ληθεια, ό διαταχισμένος ξεκρίσσε από τό
 πούλι να ζητιανευή στα γύρω χωριά και
 στο γυμνά του θα περάση από δω... Άν
 μ' έβλεπε, ό παπός, τί δουλειά κίνω τό-
 ρα, σίφωνα θα πέθαινε άμέσως άτ' τό κα-
 κό του...

—Σιωπή!... τον δέκωρε ό Μαζαίω, ά-
 κομπώντας τό αυτί του στη γή για ν' ά-
 κούρη... Άκούω κρότο... Δόξα σοι ό Θε-
 ός, σύντροφε!... Αυτό που περιμένουμε, έρ-
 χεται... Έμπερός, θάρρος!... Ή τύχη μας
 κρέμεται άτ' αυτή τη στιγμή.

Την ίδια στιγμή ένα σύννεφο σκόνης
 σηκώθηκε στο δρόμο και σε λίγο φάνηκε
 από λέρα τό άμάξι του πατά Δομένικου...

Οι δύο κωκόςγοι τό είδαν κ' έτοιμά-
 στησαν. Μά δέν είδαν ότι από πίσω άτ'
 τό άμάξι, σε λίγων βημάτων άπόσταση, προ-
 χωρήσσε με κόπο ένας γέρος με μαζουά
 άσπρα γένεια και μ' ένα ταγιάρι στον ώμο.

Τό άμάξι τώρα περνούσε μαρός από τους δύο συντρόφους. 'Ο
 Μαζαίω σκόνιπτε νεκρικά τον Μπερτόν και του φθόβισε, ανάδοντας
 συγχώσως τό φτημή του τρωινοπού.

—Έμπερός, σύντροφε... Ρίξε στον ύπνρητή!... Έγώ θα χτυπή-
 σω τον άμαξά!... Άμα τους ξεκάνουμε αυτούς, ή δουλειά είν' εφ-
 κολή... Προσοχή... Πέρο!...

Την ίδια στιγμή ό Μπερτόν σκούπισε τον κρόο ιδρωτα που κί-
 λωσε άτ' τό μέτωπό του και υποβόησε κ' αυτός. Ή σφαίρα σφύ-
 ρισε στον άέρα και ένας βαθύς στεναγμός ακούσθηκε...

Τά άλωρα του άμαξίου, έρεθισμένα άτ' τους υποβόησμούς, έρ-
 χισαν να κατάρξουν και άπομακρυνθήσαν γρήγορα.

'Ο Μαζαίω άώρησε τότε στο δρόμο και ό Μπερτόν τον άκολού-
 θησε μηχανικά.

—Κατάρα! φώναξε ό Μαζαίω. Μάς ξεφύγανε!... Μά ποιόν λοι-
 πόν κτύπησε έσύ;... Άξουνα ένα όχ!...

Και γυρίζοντας τό κεφάλι του πίσω, είδε σωριασμένο κατά γης
 τό φτωχό γέρο με τ' άσπρα γένεια που πήγαινε πίσω άτ' τ' άμάξι,
 πλημμυρισμένο στο αίμα του.

—Μπρόδο! είπτε ψυχρά στο σύντροφό του. Να τό κινήθι
 σου!... Πρώτης τάξεως ετιχία!...

Μά ό Μπερτόν δέν τον άκούε πειά...
 Μόλις είδε τό πτομα, έτρεξε σαν τρελλός προς αυτό κ'
 'πρεσε από πάνω του, βράζοντας τρομερές κωνυγές άπελα-
 πίας...

'Ο άλλος είχε σκοπίσει τον πατέρα του, τον γέρο ζη-
 τάνο που γυρίζε έκείνη την ώρα άτ' την περιδεία του στα
 χωριά...

H. DE BALZAC

'Ο συγγραφέας του διηγήματος της παραπάνωθεν
 στήλης, μέγας Γάλλος μυθτοριογράφος
 'Ονομέ ντε Μπαλζάκ

